

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ήταν μιά θαυμασία 'Απριλιάτιχη νύχτα, ο ουρανός ήταν κατάστερος κ' εγώ είχα στο Καζίνο αυτό το βραδυ μιά φριχτή γκίνια! Είχα χάσει στο μπακαρά όλο το ποσόν, με το όποιο επρόκειτο να ζήσω ολόκληρο τόν μήνα! Και ήμουν μονοχός μεσα στο άπειραντο Παρσι, ένας φτωχός φοιτητάκος της Νομικής, χωρίς να γνωρίζω κανένα, μιά άπολύτως κανένα. Τι θα έκανα! Διάβριλε τὰ πράγματα ήσαν πολύ σοβαρά.

Το πάν λοιπόν ήταν πώς θα μπορούσα να ξαναβρω τὰ χαμένα μου λεπτά! Είχα χάσει το θάρρος μου. Κρύος ιδρώτας με περιέλουζε! Μή έχοντας τί άλλο να κάνω εσκέφθηκα ότι καλο θα ήταν να περιπλανηθώ λιγάκι μήπως βαδίζοντας έτσι μου έρθει κοιμιιά φωτεινή ιδέα και σωθώ.

Ήξερα από την ιστορία ότι στην παλιά 'Αθήνα οι περιπατητικοί φιλόσοφοι έβλυναν τα πιά δύσκολα ζητήματα περιπατώντας. Ποιος ξέρει! Μπορούσε να γίνονταν τίποτα και γιά μένα!...

Και προχωρούσα ασκόπως εδώς κ' εκεί. Προχωρούσα κ' έσυλογίζόμουν, έστριβα τόν ένα δρόμο, έμπαινα στον άλλο ξαναγυρίζα πάλι στον ίδιο, έβάζιχα άδιακόπως. Και ή ώρα προχωρούσε. Σε μιά στιγμή το ρολόγι μιά; πλατείας έσήμανε δύο μετά τὰ μεσάνυχτα. Μέσα στην άπολυτη ήσυχια της; νύχτας ή καμπάνα του ρολογιού μούκανε όδυννη έντύπωση. Νόμιχα πώς έσήμαινε την όριστική μου καταδίκη! 'Αρχισα να ταχύνω το βήμα μου γιά να φθάσω στους γνώριμους δρόμους της συνοικίας μου. Το αίσθημα μιάς γενικής εγκαταλείψως μούσαφισε την καρδιά.

Τέλος πάντων άπαυδιμένος πιά έφθασα στη περιοχή της συνοικίας όπου έκαθόμουν. 'Αλλ' όλος περιέργως μ' έβιασε να παραέσκει ιδέα. 'Εσκέφθηκα ν' άρχισω να κυττάζω στα έσωτερικά των χαμηλών σπιτιών άπ' όπου περνούσα! Πράγματι όπου έβλεπα καμιά χαλασμένη γριλλια πλησίαζα και κύτταζα μέσα γιά να ιδώ τί γίνεται. Πρώτης τάξως ιδέα! Φτου νά πάρ' ή όργη! Και να μην το σκεφθώ από ωρίτερα!...

'Εξαφνα σταμάτησα μπρός σ' ένα κομψό σπίτι μί κήπο. Μέσα έχει φως. Βάζω το μάτι μου και βλέπω. Θεέ μου! Τι καλλονή ήταν εκείνη! Τι καλλονή!

Μιά κοπέλλα θαυμασίας όμορφιάς κάθεται μελαγχολική σε μιά πέτινη καρέκλα κοντά στο τραπέζι της μέσης. Είνα ντυμένη σαν να πρόκειται να βγί περιπάτο και κυττάζει μπροστά της χαρούμενη μαζί και φοβισμένη! Τι γέ συμβαίνει άραγε; 'Εδώ ή υπόθεσις δέν έχει μονάχα γούστο, αλλά άρχίζει και να μ' ένδιαφερει στα σοβαρά.

Ξαφνικά ή ακιά ενός νέου φαίνεται να έρχεται σ' αυτήν από το άλλο μέρος του δωματίου. 'Υπάρχει λοιπόν και άλλος μές' το δωμάτιο! Την πλησιάζει. Δέν είναι λοιπόν μόνη και δέν όνειροπολεί! Τι κακοτυχία! 'Ο νέος πλησιάζει περισσότερο, της πιάνει τὰ χέρια. Κάτι της λέγει:

— 'Αγάλη μου γιαι φοβάσαι; Μά να λοιπόν όλα είναι έτοιμα! Δέν μένει τίποτε. Θα φύγουμε ήσυχα — ήσυχα και δέν θα μās καταλάβη κανείς από τους δικούς σου. 'Όταν θα ξυπνήσουν έμεις θάμαστε πιά μακριά! Μου κάνει έντύπωση έσύ που χθές ειχες τόσο θάρρος...

'Ο νέος φορεί μονύελο, είναι καλοντυμένος. Θα είναι πλούσιος φαίνεται. 'Αχ αυτή ή ιδέα του χασίματος στο Καζίνο πάλι μου κεντάρ το μυαλό.

'Ο νέος εξακολουθεί:

— Μή φοβάται καθόλου, έχε έμπιστοσύνη σε μένα. Δέ θα μās ιδή κανείς!...

'Η κόρη σηκώνεται άποφασισμένη. Φορεί το καπέλλο της βιαστικά. 'Ο νέος τη βοηθά. Σε λίγο θα είναι κ' οι δύο στο δρόμο. 'Ερχονται στο παράθυρο. Θέλουν να κυττάξουν έξω, να κατασκοπεύσουν το δρόμο. Βιαστικά τραβιέμαι στη γωνία να μη έιδούν. Το άνοιγουν έλαφρά. Ψυχή στο δρόμο. Το γέρνουν κουφωτά γιά να είναι έτοιμο.

Πλησιάζω κρατώντας την άναπνοή μου και ξανακυττάζω μέσα. Θεέ μου, να έρχονται και οι δύο τώρα στο παράθυρο. Το άπεράσιαν πιά όριστικώς. Θα πηδήσουν έλαφρά, σε λίγο θάχουν χαθή γιά πάντα!

Το παράθυρο άνοιγει. Το πάν ετελείωσε. Πηδούν...

'Εξαφνα μιά ιδέα, σαν άστραπή, ξυπνά μέσα μου. Τι προστυχιά, μιά τί να γίνη; Πώς θα περάσω το μήνα μου. 'Υπάρχουν στιγμές που γίνεται κανείς χωρίς να το θέλη τόσο μικρός, τόσο πρόστυχος στη ζωή.

Κατεβάζω βιαστικά το καπέλλο μου στο μέτωπο, το χώνω βαθύτερα, πέρνω το αυστηρότερο ύφος που έπηρε ποτέ άστυνομικός και βγαίνω μπροστά τους.

— 'Αλ! πού πάτε τέτοιαν ώρα παρακαλώ; Είμαι 'Αστυνομικός. Είχα ειδοποιηθεί. Τὰ ξέρω όλα!

— Είμεθα οί... είμαι ό...

— Τίποτε, θα σās οδηγήσω στο τμήμα! τὰ ξέρω όλα.

— Μά γιαι κύριέ μου! Τι κακό έχουμε κάνει! 'Αλλοίμονο, είμεθα δύο όντα που αγαπήθηκαν! Δέν έχετε ψυχή έσεις; Δέν έτυχε ν' αγαπήσετε ποτέ σας έσει; Και όμως φαίνεσθε από την έκφρασί σας ένας τόσο ευγενής κύριος, ίσως από πολύ ευγενικιά οικογένεια!... Δέν είναι δυνατόν να κάνετε ένα τέτοιο κακό!...

'Η φράσις του νέου με άγγιξαν στην ψυχή. Που νά πάρη ή όργη σε τη χάλια κατανά κανείς μερικés φορές στη ζωή του. 'Αλλά δέν μπορούσε να γίνη άλλοιώς!

— 'Εχετε δίκη κύριέ μου, πολύ δίκη... Κάθε άλλο παρά κακή είναι ή άγάπη... Και εγώ κιόλας είμαι... 'Όλοι θα ήσαν καλοί στη ζωή τους έαν δέν ήτανε αυτό το...

— Ποιό σās παρακαλώ;

— Ποιό άλλο κύριέ μου, αυτό το οικονομικό ζήτημα που νά πάρ' ό διοβολός!

— Το οικονομικό ζήτημα;

— 'Αλλά ποιό άλλο; Μπορεί νά κινή και άστυνομικό να γίνη φοιτητής—συγγώμη, άνάποδα ήθελα να πώ: Νά κινή και φοιτητή να γίνη άστυνομικός! 'Όλα είναι ένδεχόμενα.

Είχα θερμανθή, μπορούσα να ρητόρευα κει δά χάμο σαράντα ώρες χωρίς άναπνοή. Είχα πάρει κατήφορο. 'Αλλά μιά κίνησι του νέου προς την τσέπη του πορτοφολιού του μου έκοψε άποτόμως το νήμα της ρητορικής μου.

Τὰ λοιπά τὰ καταλαβαίνετε εύκολα. Πήρα τὰ χρήματα που μουβάλε στο χέρι και τράβηξα γιά το σπίτι μου. Το κεφάλι μου βούτζε.

Είχα διευκολύνει δύο έρωτευμένους να το σκάσουν... Είχα λύσει όμως συγχρόνως και το οικονομικό μου ζήτημα...

*

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΑΡΟΥΖΟ...ΦΛΑΟΥΤΙΣΤΑΣ

'Ο μέγας τενόρος Καρούζο δέν ήτο μόνο θαυμάσιος τραγουδιστής. 'Εξοφράριζε με πολλή τέχνη, και, άκόμη, ήταν και φλαουτίστας.

Σχετικώς μάλιστα με το τελευταίο του αυτό ταλέντο, οι βιογράφοι του άναφέρουν το έξης χαριτωμένο ανέκδοτο:

Κάποτε, ενώ ο Καρούζο έγυμνάζετο στο φλάουτό του, τόν επεσκέφθη κάποιος πράκτωρ μιάς φωνογραφικής εταιρείας με την έλπιδα να του πουλήση έναν φωνογράφο.

— Γιά δέστε, του έλεπν ό πράκτωρ. Το μηχανήμα που σās προσφέρω είναι τόσο τελειοποιημένο, όστε άμα θελήσετε, μπορείτε στη στιγμή να π ά ρ ε τ ε μόνος σας όποιον δίσκο θελήσετε: είτε τραγουδιού σας είτε φλάουτου...

'Ο Καρούζο έπαιξε στο φλάουτο ένα κομματάκι, και, μετά λίγα λεπτά το άκουγε άποδιδόμενο από τόν φωνογράφο, όχι και με πολύ ίκανοποίησι.

— Είναι το κομματί που έπαιξα προηγούμενως; έρώτησεν ό Καρούζο, κατάπληκτος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μά... τυπώθηκν άκριβώς όπως το έπαιξα; — 'Ακριβέστατα. 'Όποτε... θα άγοράσετε τόν φωνογράφο;

— 'Όχι, όχι άπήνησεν ό Καρούζο. Τούδαντιόν, φίλε μου, σās... πουλά εγώ το φλάουτό μου!

Και από κείνη την ήμερα, ό Καρούζο δέν ξαναπαίξε φλάουτο...

*

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΚΟΥΚΟΥΡΙΚΟΥ!...

Κουκουρίκον!... Κουκουρίκον!...

ένας πετεινός φωνάζει

με τὰ πλουμιστά φτερά του

άνω κάτω ξετινάζει

Κι' από τὰ δέντρα που καθόταν

δίνει μιά και πετάρ

και πηγαίνει σε μιά κόττα

και την διπλοχαριετάρ.

Και μ' ευγένεια μεγάλη

και με ύφος τραγικό

άρχινάει λ ά μ ι ν ό ρ ε

τραγουδάκι έρωτικό.

Κι' ή καρδούλα του, της λέει

είνε μαύρη και πονεί

και από το άχ... και βάχ... το τόσο

του έβράχηνασε ή φωνή.

Συγκινήθηκε ή κόττα

εις τόν τσόν ερωτά του

και με δάκρυα στα μάτια

έπεσε στην άγκαλιά του.

Κοκ.

